

Μιλώ...
Άρη Ταστάνη

Θα σου μιλήσω τώρα,
για παιδιά που η αγάπη κι η στοργή,
ατμός κύλησε απ' τις τρύπιες τσέπες τους...

Τα φτερά τους είναι κολλημένα με λαθραίο μαστίχι.
Γι' αυτό ποτέ δεν θ' ανέβουν στο ιπτάμενο τρενάκι.
Ούτε ποδόσφαιρο θα παίξουν στην αλάνα της γειτονιάς.
Δεν θα μαζέψουν φλισκούνη και μανιτάρια στις ράχες του Υμηττού.
Αυλόπορτα σχολείου δεν θα σκαρφαλώσουν.
Μήτε στις παρελάσεις θα δρέψουν χειροκροτήματα.
Ούτε θα γιουχάρουν τους αναπηροπατέρες στ' αμφιθέατρα.
Για της πατρίδας την υστεροφημία, θα σωπάσουν.
Να γίνουν όλα όπως γίνονται πάντα εδώ...

Θα σου μιλήσω ακόμα,
για παιδιά με πέτρινα μάτια
και παιδιά μ' αλουμινένια πόδια,
που ρολάρουν με τετράτροχες πολυθρόνες,
στριγκλίζοντας,
στους καταθλιπτικούς διαδρόμους ευαγών ιδρυμάτων...

Και για τ' άλλα, τα αιώνια παιδιά.
Τ' αλυσοδεμένα στα υπόγεια κοινωνικοποιημένων αποθηκών,
που τα επισκέπτονται κάθε 3η του Δεκέμβρη
ποντικές με φερετζέ κι αποστειρωμένα γάντια,
προσφέροντάς τους μεταλλαγμένες κουδουνίστρες
και καραμελένια φιρικιά από τη Χρυσοβαλάντου...

Θα σου μιλήσω ύστερα,
για τα παιδιά που άνεμος πικρός βαλτώνει στο στήθος τους
και σκουριασμένος σουγιάς στο πλευρό τους,
οι ενοχές των τσαρλατάνων...

Κανείς δεν τα έμαθε να ζωγραφίζουν θάλασσες και καράβια.
Να χαράζουν καρδιές με βέλος στα δέντρα.
Γράμματα να στέλνουν στην Καππαδοκία παραμονή Πρωτοχρονιάς.
Άστρα να μετράνε στις αποβάθρες.
Καθαρή Δευτέρα αητό ν' αμολάνε...
Παιδιά με πίσσα στις φλέβες των ονείρων τους,
που τα κορμάκια τους τα πούλησαν πριν γεννηθούν
στις πολιορκημένες νοτιοανατολικές πολιτείες...
Παιδιά που τα πυροβολούν σαν τ' αγριοπερίστερα,
ή τα στέλνουν να καθαρίσουν ναρκοπέδια,
για να έχουν επιτυχία οι τηλεμαραθώνιοι αλληλεγγύης
στις Μητροπόλεις της δύσης...

(2003)

Πηγή: Ταστάνης, Α. (2011) *Τα ταξίδια μου* (σ. 87). Αθήνα: ΚΨΜ.